

POSTANOWIENIE

Dnia 25 września 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa J. K.
przeciwko Wyższej Szkole (...) w D.
o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 25 września 2014 r.,
skargi kasacyjnej powódki od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i
Ubezpieczeń Społecznych w K.
z dnia 29 października 2013 r., sygn. akt IX Pa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od powódki na rzecz strony pozwanej 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 października 2013 r. Sąd Okręgowy w K. w sprawie powództwa J. K. przeciwko Wyższej Szkole (...) w D. o przywrócenie do pracy, wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy oddalił apelację powódki oraz odstąpił od obciążania jej kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Powódka zaskarżyła powyższy wyrok skargą kasacyjną w części, w zakresie w jakim oddalono apelację powódki. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca, powołując się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., wskazała na

oczywistą zasadność skargi kasacyjnej wynikającą z oczywistej obrazy art. 52 k.p. przez jego błędną wykładnię i w konsekwencji niewłaściwe jego zastosowanie do stanu faktycznego oraz art. 233 k.p.c. przez dowolną a nie swobodną ocenę zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Stosownie do art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (pkt 1), istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (pkt 2), zachodzi nieważność postępowania (pkt 3) lub skarga jest oczywiście uzasadniona (pkt 4). Wypada również dodać, iż zgodnie z art. 398⁴ § 2 k.p.c., określającym wymogi formalne skargi kasacyjnej, skarga kasacyjna powinna zawierać wniosek o przyjęcie do rozpoznania i jego uzasadnienie. Należy zatem stwierdzić, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym wcześniej art. 398⁹ § 1 k.p.c., a jego uzasadnienie winno zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy. Skarga kasacyjna nie jest bowiem (kolejnym) środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, z uwagi na przeważający w jej charakterze element interesu publicznego. Służy ona kontroli prawidłowości stosowania prawa, nie będąc instrumentem weryfikacji trafności ustaleń faktycznych stanowiących podstawę zaskarżonego orzeczenia.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W sprawie brak jest jednak oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie przedsądu zasadność przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*,

bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541). Oczywistej zasadności skargi skarżąca upatruje w oczywistej obrazie art. 52 k.p. i art. 233 k.p.c., których bliższych jednostek redakcyjnych nie wymienia. Obowiązkiem skarżącego jest określenie przepisów prawa, w związku z którym wniosek został sformułowany, przez jego dokładne nazwanie, określenie miejsca publikacji oraz wskazanie przepisów przez oznaczenie numeru artykułu, paragrafu, ustępu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 19 lutego 2002 r., II UKN 117/01, Lex nr 564467). Tymczasem skarżąca wskazuje na art. 52 k.p. i art. 233 k.p.c., które składają się z kilku jednostek redakcyjnych. Wskazane przepisy w taki sam sposób przytoczone zostały w podstawach skargi kasacyjnej. Zgodnie z art. 398¹³ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy rozpoznaje skargę kasacyjną w granicach zaskarżenia oraz w granicach podstaw. Rozpoznanie skargi kasacyjnej w granicach podstaw oznacza ograniczenie się do rozpoznania zarzutów naruszenia konkretnych przepisów prawa materialnego lub procesowego. Przytoczenie podstaw kasacyjnych wymaga wskazania konkretnych przepisów, których naruszenie skarżący zarzuca. Przedstawione w uzasadnieniu skargi kasacyjnej rozważania mogą stanowić podstawę weryfikacji zaskarżonego wyroku wtedy, gdy powiązane są z zarzutami odnoszącymi się do skonkretyzowanych w podstawach kasacyjnych przepisów prawa materialnego lub procesowego - oznaczonych numerem artykułu, paragrafu, ustępu ustawy (wyrok Sądu Najwyższego z 24 kwietnia 2013 r., II UK 276/12, niepubl.; postanowienie Sądu Najwyższego z 11 marca 1997 r., III CKN 13/97, OSNC 1997 nr 8, poz. 114).

Ponadto w lakonicznym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazuje się na naruszenie art. 52 k.p. przez błędne ustalenia faktyczne, będące wynikiem dowolnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Niedopuszczalne jest oparcie skargi kasacyjnej na zarzutach dotyczących ustalenia faktów lub oceny dowodów, obejmujących art. 233 k.p.c., choćby naruszenie tych przepisów mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z 8 lipca 2014 r., I PK 312/13, Lex nr 1493234, i powołane tam dalsze orzeczenia).

Z przedstawionych względów skarga kasacyjna nie jest w oczywisty sposób uzasadniona w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Sąd Najwyższy orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 12 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 490).